

dette forslag ikke er groet i Venstres have. Alle er naturligvis bekendt med, at vi er af den grundlæggende opfattelse, at udfordringen i den danske økonomi i højere grad skulle mødes med opstramninger i den offentlige sektor frem for forbrugsdæmpende foranstaltninger i forhold til den private sektor.

Når det så er sagt, vil jeg sige, at Venstre naturligvis kan støtte det forslag, der ligger her, fordi det jo er resultatet af det forlig, der blev indgået, efter at statsministeren noget panikagtigt afbrød Folketingets åbningsdebat.

Når hr. Poul Erik Dyrlund for kort tid siden sagde, at Venstre og Det Konservative Folkeparti den pågældende aften drejede 180 grader, så må jeg sige, at det er et billede, jeg overhovedet ikke kan genkende. Hvis der er nogen, der er drejet, så er det regeringen, og det vil jeg gerne takke regeringen for.

For det forslag, der ligger her, og som vi i dag diskuterer, adskiller sig jo markant fra det lovforslag L 14, som regeringen fremsatte, og som regeringen nu har trukket tilbage, på tre afgørende punkter, som er årsagen til, at Venstre kan støtte forslaget her i dag.

For det første er der sket en ændring fra tanken om at indføre en ekstraskat til ideen om at lave en reel individuel opsparring. Det er jo en ganske markant forskel. Hvor regeringens første idé var at bruge ATP-systemets fordelingsmekanismer bl.a. fra de unge til de ældre på arbejdsmarkedet, så har vi nu formået at få regeringen til at gå med til at lave en individuelt baseret opsparring, hvor den enkelte lønmodtager eller selvstændige erhvervsdrivende er sikker på, at det beløb, man indbetaler som led i den tvungne opsparring i 1998, med forrentning, krone til krone er det samme beløb, man får tilbage, når man går på pension.

For det andet har vi nu fået en bagatelgrænse. Det er, som jeg sagde før, ikke nogen hemmelighed, at vi ikke mener, at det er det private forbrug, der er årsagen til, at der er pres på den danske økonomi, men snarere forbruget i den offentlige sektor. Men uanset hvad man så mener om det, så er de fleste vel enige med mig i, at man i hvert fald ikke kan beskyldes f.eks. unge i småjob eller kvinder med ganske få timers beskæftigelse om ugen for, at det er dem, der presser forbrugsfesten i gang. Og derfor er vi glade for, at det ved forhandling er lykkedes at få en bagatelgrænse, som friholder de første 34.500 kr. svarende til den almindelige skattefri bundgrænse.

Og for det tredje vil jeg gerne fremhæve det løfte, som regeringen har givet, og som jeg faktisk gerne vil bede arbejdsministeren om også at forholde sig til her i dag under Folketingets førstebehandling, om, at kommunerne kompenseres. Den enkelte kommune kompenseres krone til krone for det provenutab, der følger af ordningen.

Vi har jo tidligere set, hvordan kommunerne er kommet i klemme, fordi man ved hjælp af bruttoskatten har fjernet beskatningsgrundlaget rundt om i landets kommuner med det resultat, at specielt en række små kommuner netop i disse dage er tvunget til at sætte skatten op. I det lys er vi glade for at kunne notere os, at der ligger et løfte om, at den enkelte primærkommune krone til krone kompenseres for det provenutab, der følger af denne ordning, og jeg skal som sagt bede arbejdsministeren om at bekræfte det tilsagn fra Folketingets talerstol.

På baggrund af de tre punkter, jeg her har ridset op, må vi konstatere, at lovforslaget adskiller sig fundamentalt fra det, der var regeringens udspil, og derfor kan Venstre støtte det.

Jeg må så på falderebet sige til hr. Poul Erik Dyrlund, at det undrer mig såre, at hr. Poul Erik Dyrlund kan bruge formuleringen, at – og jeg citerer efter hukommelsen: »... der er tale om bøvl, som ingen kan være bekendt«. Det undrer mig såre, at Socialdemokratiets ordfører – efter at have indgået en aftale – går på Folketingets talerstol og konstaterer, at den aftale er så bøvlet, at ingen kan være den bekendt. Så må jeg sige i al stilfærdighed, at så forstår jeg egentlig ikke, at man har givet de indrømmelser, man har givet. Men lad det nu bare være sagt.

Summa summarum: Venstre kan støtte forslaget.

(Kort bemærkning).

Frank Aaen (EL):

Venstres ordfører sagde, at det var et afgørende princip for Venstre, at det beløb, man indbetaler, får man tilbage krone til krone.

Så vil jeg spørge, om det kan bekræftes, at når en bistandsmodtager indbetaler 1.300 kr., så får vedkommende en skattefordel på 500 kr., dvs. at det er ca. 800 kr., vedkommende selv betaler, hvorimod når en højtlønnede indbetaler 1 pct. og f.eks. indbetaler små 3.000 kr., så er skattefordelen ca. 1.700 kr. Dvs. at den rige får 1.700 kr. betalt af staten – tre gange så meget som bistandsmodtageren – og den rige får alle